

**HOUVAST
OP SCHOOL**

Maria, Onze Lieve Vrouw ter Nood

Cas is aan het logeren bij oma. Hij is graag bij oma. Zij woont in een dorp waar je heerlijk buiten kunt spelen. Hij is er wel vaker. Hij kent de kinderen in de buurt. Hij mag altijd meedoen als hij bij oma is. En oma is altijd vrolijk. Cas en zij hebben altijd veel plezier. Maar vandaag is het anders. Oma is een beetje stil.

Aan het ontbijt kijkt Cas naar haar en vraagt: “Oma wat is er?” “Ik ben een beetje verdrietig,” zegt oma. “Mijn vriendin is erg ziek.” “Kan de dokter haar dan geen medicijnen geven?” vraagt Cas. “Dat heeft hij al gedaan, Cas”, zegt oma, “maar die helpen niet meer. Ik wil vandaag naar *Onze Lieve Vrouw ter Nood*.” “Wat is dat,” zegt Cas? “Dat is hier vlak bij,” zegt oma. “Dat is een heel mooie plek, een soort klein bos en daarin staat een kleine kapel, een soort klein kerkje. Die kapel is daar speciaal voor Maria.

Weet je nog wie Maria is, Cas?” vraagt oma. Ja dat weet hij wel. Maria is de moeder van Jezus maar wat doet die nu in een kapel? Zij is toch in de hemel? Cas kijkt vragend naar oma. Oma ziet het en legt het uit.

“Weet je, Cas, ik geloof dat Maria onze moeder in de hemel is. Zij was natuurlijk de moeder van Jezus maar voor mij is zij ook een beetje mijn moeder. Ik geloof dat ze de moeder van alle mensen is. Niet hetzelfde als jouw moeder die hier voor je zorgt. Anders. Als ik verdriet heb of ik maak me zorgen, vertel ik dat tegen Maria. Ik vraag haar of ze me wil troosten. En dat doet ze, dat voel ik. Als ik met Maria praat voel ik me beter. Net als wanneer jij verdrietig bent en je naar jouw mamma gaat. Als zij jou knuffelt is het toch allemaal niet meer zo erg? Zo gaat dat voor mij bij Maria.” Cas snapt het nog niet helemaal. Hij is nieuwsgierig. Hoe zou het zijn in die kapel?

Cas loopt in het kleine bos. Er zijn allemaal slingerende paadjes. Overal staan bankjes. Op die bankjes zitten mensen alleen of samen. Ze zitten rustig voor zich uit te kijken of stilletjes samen te praten. Sommigen huilen. Een paar mensen hebben een soort ketting in hun handen. Ze bewegen die ketting door hun handen, het lijkt wel of ze de kralen tellen. “Wat doen die mensen, oma,” vraagt Cas. “Ze bidden de Rozenkrans,” zegt oma. “Dat is een soort ketting en iedere kraal staat voor een gebed. De Rozenkrans hoort een beetje bij Maria.” Jeetje, denkt Cas, dat zijn veel gebeden. Maar de mensen die zo zitten te bidden zien er rustig uit. Het lijkt wel of het fijn is om zo te bidden.

Er is nu geen tijd om verder te vragen want ze zijn bij de deur van de kapel. “Ssst,” zegt oma. “Nu even stil zijn. We gaan een kaarsje opsteken voor mijn vriendin.” Dat kent Cas. Dat heeft hij vaker gedaan. Een kaarsje opsteken in de kerk voor iemand die het moeilijk heeft. Dat heeft hij op vakantie gedaan met pappa en mamma.

HOUVAST OP SCHOOL

De deur van de kapel gaat open en Cas ziet gelijk het beeld van Maria. Hij houdt zijn adem in. Het lijkt wel alsof ze in de lucht zweeft. Achter haar is het blauw. Ze ziet er lief uit. Oma zegt zachtjes: “Dat is Onze Lieve Vrouw ter Nood. Overal heeft Maria extra namen. Dit is haar extra naam hier in deze kapel.” Er zitten mensen in de kapel. Het is er stil. Cas voelt dat hij heel rustig wordt. Het lijkt wel alsof hij bij mamma op schoot zit.

Oma wenkt, “Kom, jij mag hem aansteken. Dan denken we aan mijn vriendin en vragen of Maria haar een beetje wil troosten.” Zo doen ze het. Nog even staan ze naar het kaarsje te kijken. Oma gaat al weer naar de deur. Cas kijkt naar Maria. “Dag Moeder Maria,” zegt hij in zijn hoofd, ‘tot de volgende keer.’”